

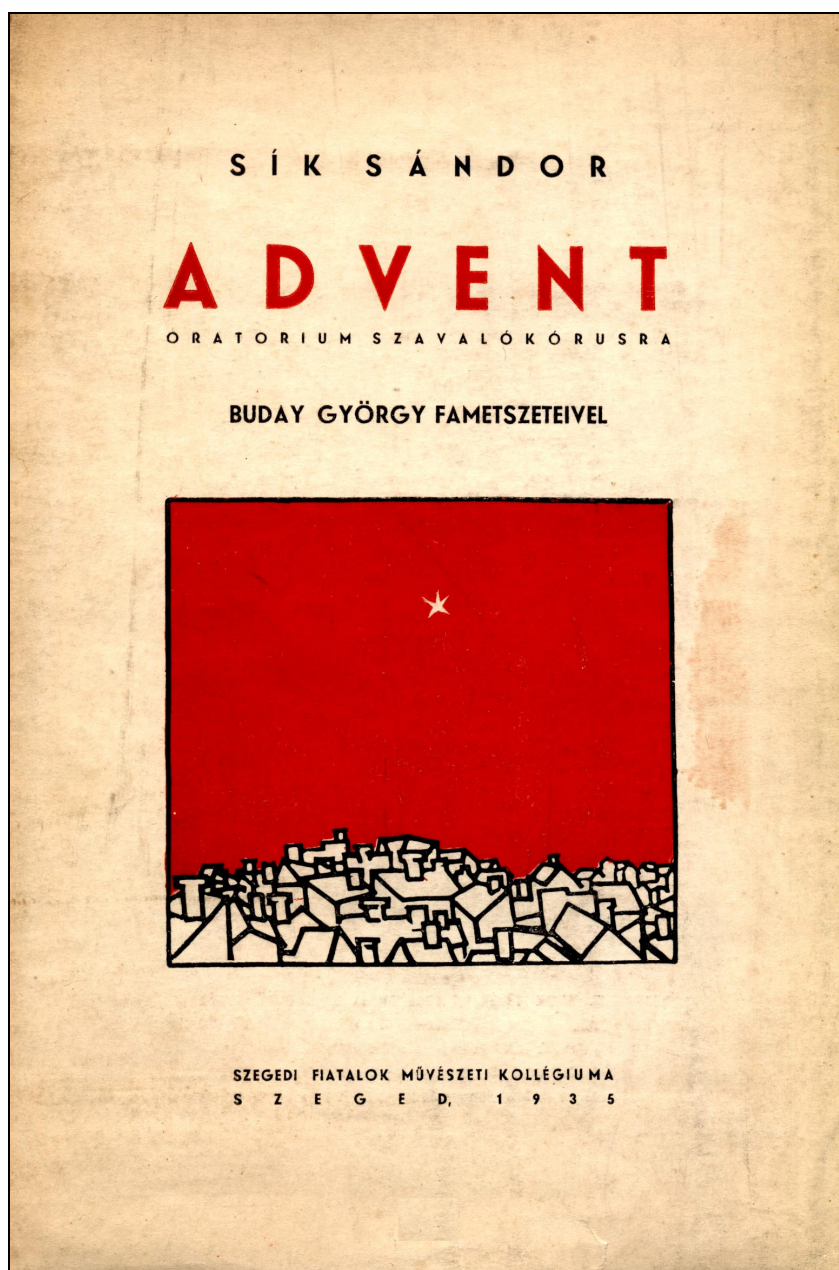
Sík Sándor

Advent

Oratórium szavalókórusra

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Sík Sándor
Advent
Oratórium szavalókórusra

Buday György fametszeteivel

Rendfőnöki és püspöki engedéllyel

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A nyomtatott könyv 1935-ben jelent meg Szegeden, a Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiuma kiadásában, a Színpad-könyvtár sorozat 3. számaként. Az elektronikus változat a Piarista Rend magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A programot szabadon lehet használni lelkipásztori célokra. Minden más szerzői jog a Piarista Rend magyarországi tartományáé.

A szövegegy Staudinger Jánosné vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
I. rész	5
II. rész	16
III. rész	24
IV. Rész	33

Bevezetés

I. rész

A szín majdnem teljesen sötét. A háttérben távoli hegy derengő körvonalai. Balról a szín szélén alacsony dombfőle; ezen ül, fehér ingben, GÁSPÁR, előtte a földön vándorbot. Jobbról nagy, lefektetett, elől nyitott hordó; ennek szájában ül MENYHÉRT, chitonban, előtte a földön bot. A szín közepén pálmafa; ez alatt ül, keresztbe vetett lábbal, dereka körül kendővel BOLDIZSÁR. Előtte bot. Köztük és mögöttük egybefolyó, mozdulatlan, később hullámzó embertömeg, férfiak, nők, gyermekek, mindenféle színű, sarkig érő ingben: az EMBERISÉG. – A Három Király közül mindig csak az van megvilágítva, amelyik beszél. A tömeg állandóan félhomályban marad, úgy hogy egységes masszaként hat, egyesek nem válnak külön.

GÁSPÁR

Ülök egyedül ...

KAR

(a sötétből, egész halkán, visszhangszerűen)

Egyedül ...

GÁSPÁR

Szenny közt, hamu közt, a szemétdomb tetején,
Ülök egyedül keserűséggel,
Vakargatom piszkos cserépdarabbal fekélyeim,
Örökké sajgó fekélyeim.

KAR

(visszhangszerűen) Fekélyeim ...

GÁSPÁR

Látok, és a látás gyötrőbb a fekélynél.
Magamat látom. Ő bár ne látnék!

KAR

Bár ne látnék!

GÁSPÁR

Ember a nevem!

KAR

Ember, ember, ember.

GÁSPÁR

És átkozott vagyok.

KAR

(halkan) Átkozott!

GÁSPÁR

Átkozott, átkozott kezem alatt a föld,
Fáradtsággal eszem belőle életem minden napjain,
Tövist és bojtort járt terem.
És orcám verejtékével eszem a kenyeret,
Míg visszatérek a földbe, amelyből lettem,
Mert por vagyok és porrá leszek.

KAR

Por vagyok és porrá leszek.

GÁSPÁR

Hull a verejtékem. Marja a testemet. Nem akarom!

FÉRFIKAR

Nem akarom.

GÁSPÁR

Hull a könnyem. Sós és keserű. Nem akarom!

NŐI KAR

Nem akarom!

GÁSPÁR

Hullok, hullok, meghalok, nem leszek! Nem akarom!

GYERMEKKAR

Nem akarom!

EGÉSZ KAR

(halkan, mormolva) Átkozott, átkozott.

GÁSPÁR

Húzódjon el testem alól a föld,
Az ölelő levegő hagyjon el engem,
Dögvész az én lehelletem.
Ahova nézek, mindent letarol
Szemeim kívánsága.
Ahova lépek, minden virágot
Elperzsel testem vérevő vágya.

Gőgöm keserű nyála végigfolyik a földön,
Minden szentélyt végiggyújtogat gyűlöletem.
És bennem a fekete undor!
És bennem a keserű Kígyó!
Jaj!
Bűneim tengere ajkamig árad. Fojt.
Ki ad nekem levegőt?
Bűneim mázsája hegyként ül a hátamon. Görnyeszt,
Ki nyújtja nekem a kezét?
Ki mondja nekem: kelj föl és járj!
Ki ment meg engem enmagamtól?
Ki fojtja meg a Kígyót?
Ki fojtja meg a Kígyót!

EGÉSZ KAR

Ki fojtja meg a Kígyót!

Szünet.

GÁSPÁR

Átkozott a nap, amelyen születtem.
Az éj, amelyen mondták felettem:
Ember fogantatott.
Változzék az a nap sötétségre,
Esse meg a halál keserűsége
Azt a napot!
Hogy meg nem haltam az anyaméhben,
Hogy vállalnom kell emberségem,
Kell, kell, kell lennem, sírnom, élnem!
Én átkozott!

EGÉSZ KAR

Átkozott, átkozott!

Szünet.

GÁSPÁR

(*kiáltva*) Nem birom! Jaj, nem birom!

FÉRFIKAR

(*fojtottan*) Irgalom!

NŐI KAR

(*kitörve*) Irgalom!

GYERMEKKAR

(*sikoltva*) Irgalom!

EGÉSZ KAR

Irgalom!

GÁSPÁR

(föhláll, ég felé nyújtja két kezét)
Irgalom!
A hangot, a hangot akarom!
A kinyúló kezet akarom!

Kezébe veszi a botot, mint aki indulni akar. Közben lassan sötétbe olvad. MENYHÉRT megvilágosodik.

MENYHÉRT

Felelj nekem, négy elem:
Hol van, hol van az értelem?

HÁROM FÉRFIHANG

Felhők esőznek untalan,
Patakok szaladnak nyugtalan,
Vizek a tengerbe nyomtalan,
Tenger dagálylik, tenger apálylik,
Oktalan,
Céltalan,
Szüntelen,
Vége nincsen,
Eleje nincsen,
Veleje nincsen:
Végtelen, végtelen.

HÁROM NŐI HANG

Bimbó feslik, virág virúl.
Levél kövér, gyümölcs pirúl.
Virág konyúl,
Levél lehull,
Tar ág fölül, avar alúl:
A tél az úr, a tél az úr.

HÁROM GYERMEKHANG

Nagy hal habzsol kis halat,
Nagy hal nagyobbknak kövér falat,
Nagyobb a még-nagyobb fogára
Hizlalja húsát lakomára.
A törvény egy, mióta jár a nap:
Falunk, hogy minket faljanak.

EGY FÉRFIHANG

Legjobb sohasem születni,
És a másik legjobb: a nem-lételbe
Mihamarabb visszasietni.

MÁSODIK FÉRFIHANG

Semmi se rossz és semmi se jó.
Az élet álom, a semmi való.

Semmi se rút és semmi se szép.
Mint a szikla: tompa légy.
Semmi se kicsi és semmi se nagy.
A bölcsesség: a fagy.

HARMADIK FÉRFIHANG

Egyet tudok, hogy semmit sem tudok.
De ez se biztos.

NEGYEDIK FÉRFIHANG

Csak én vagyok, a dolgok nincsenek:
Csak én teszem, hogy legyenek.

ÖTÖDIK FÉRFIHANG

Isten és minden: én vagyok.

HATODIK FÉRFIHANG

Én álmodom csak, hogy vagyok.

HETEDIK FÉRFIHANG

Az Isten álma, hogy vagyok.

NYOLCADIK FÉRFIHANG

Az én álmom, hogy van az Isten.

KILENCEDIK FÉRFIHANG

Nincsen Isten és lélek sincsen,
Csak sár van és vér és arany.
És mind a másé.

TIZEDIK FÉRFIHANG

El kell tőle venni!

TIZENEGYEDIK FÉRFIHANG

Inkább ne legyen senkinek semmi,
Ha nem lehet minden az enyém!

TIZENKETTEDIK FÉRFIHANG

Nincsen remény! Nincsen remény!

MENYHÉRT

Nem, nem, nem!
Semmit se hallok és semmit se látok,
Csak egyet tudok: magamat.
És egyet akarok: a boldogságot!
Az álló percet akarom.
A „jaj de jó!” kell, az „így maradjon!”
A pénz, a hír, a hatalom!

FÉRFIKAR

(visszhangszerűen) Buta lom!

NŐI KAR

Unalom!

EGÉSZ KAR

Sírhalom.

MENYHÉRT

A vér, a kéj, a teli gyönyör!

NŐI KAR

(visszhangszerűen) Gyötör.

FÉRFI KAR

Csömör.

EGÉSZ KAR

Gödör.

Szünet.

MENYHÉRT

És mégis, azért is: akarom!
Valahol legyen egy sugalom!
Egyetlen, kegyetlen, konok remény!

EGÉSZ KAR

Nem én! Nem én! Nem én! Nem én!

MENYHÉRT

(fölkáll, fölveszi a botot)
Akarom én! Keresem én!

Indulni készül, de lassan belemerül a sötétbe. BOLDIZSÁR megvilágosodik.

BOLDIZSÁR

Hagyományaim istene hívlak:
Nézd, az emberek sírnak!
Mindenkiért, mindenkiért a felelősség rám zuhog,
Leroskadok.
Én nem ismerek, nem tudok egyebet:
Csak sebeket.
Hallgass meg engem, ha élsz, ó király:
Az embernek ember-volta fáj.
Én nem látok mást, csak egy óriás ajkat,
Amely egyre jajgat.
Aki egyszer hallja, nem hall soha mást,
Csak ezt az egyetlen jajgatást.
Én nem tudok írni, és nem tudok enyhíteni:
Ami él, szenved.
Amit ember tudhat, itt semmi-kevés,

Fertőz az ember-illetés!
Ide Isten-újjak kellene:
Isten-kenet, Isten-kenet!

Szünet.

FÉRFI KAR

Hordjuk a jármot. Minek?
Húzd! Húzd!
Épül a gúla. Kinek?
Húzd! Húzd!
Sunyít a szem, ropog a mell,
A vérünk cseppekben csorog el. Miért?
Húzd! Húzd! *(hosszan elnyújtva)* Jaj!
Csattog az ostor, haragszik az úr!
Ha állat lettél, meglapulj! *(fojtott gyűlölettel)* Jaj!

NŐI KAR

Pállott éjszaka. Kattog a gép.
Szaporán, szaporán, sietős a dolog. *(tikkadtan)* Jaj, kisfiam!
A reggel messze még,
Szédül a fej, a szív vadul dobog. *(szédülten)*: Jaj, kisfiam!
Otthon, otthon a gyerek:
Ki gondol rá, ki eteti meg?
Jaj, otthon, otthon, ki tudja, mi van?
(elnyomott sikollyal) Jaj, kisfiam! Kisfiam!

GYERMEKKAR

Kivette a szörnyű Tajgetosra:
Mért hogy megélnünk nem szabad, apám?
Bezárva penészes pincezúgba
Mért lélegzenünk nem szabad, apám?
Apró kezünk a géphez lakatolva:
Mért hogy játszánunk nem szabad, apám?
Az Isten földjén süt a nap:
Mért megszületnünk nem szabad, apám, apám!

BOLDIZSÁR

(kiáltva) Miért a munka?

EGÉSZ KAR

Élni kell.

BOLDIZSÁR

Miért az élet?

EGÉSZ KAR

Dolgozni kell!

ELSŐ FÉLKAR

Élni kell! Élni kell!

MÁSODIK FÉLKAR

Dolgozni kell! Dolgozni kell!

ELSŐ FÉLKAR, MÁSODIK FÉLKAR

(egyszerre) Élni kell! Élni kell! Élni kell!

Dolgozni kell! Dolgozni kell! Dolgozni kell!

EGÉSZ KAR

(hosszan elnyújtva) Jaj! Jaj!

BOLDIZSÁR

Ez a jaj, ez a jaj, ez a jaj: a pokol!

Jaj hova szor, jaj hova szor?

Valami gyűlölet, buta és tompa,

Mérget kever, az italomba.

Valami bárgyú fekete harag

Vörös agyarral belém harap,

Marcangol zúzni, dúlni, törni,

Örjöngyet gyűjtani, gyűlölni,

Bunkót ragadni, ölni, ölni.

EGÉSZ KAR

Ölni! Ölni! Ölni! Ölni!

FÉRFI KAR

Rajta, rajta, rajta, rajta.

Megyünk előre, katonák,

Árkon át és bokron át.

Rajta, rajta, rajta, rajta.

Parancs lett, hogy ölni kell,

Zúzni kell és törni kell.

Rajta, rajta, rajta, rajta,

Föltekinteni nem szabad,

Bűnné lett a gondolat,

Semmi kérdés, semmi szó,

Semmi rossz, semmi jó,

Nincsen ember, nincsen Isten,

Semmi sincsen, semmi sincsen.

Ölni, ölni: most a minden.

Rajta, rajta, rajta, rajta,

Emberek már nem vagyunk,

Lelkek immár nem vagyunk:

Rajta, rajta, rajta, rajta,

Katonák, gyilkolunk.

EGY NŐI HANG

Ez a falu békés emberek tanyája!

FÉRFI KAR

Kiraboljuk! A mienk!

MÁS NŐI HANG

Ez az asszony távoli katona párja!

FÉRFI KAR

Mi vagyunk itt! A mienk!

HARMADIK NŐI HANG

Ebben a bölcsőben kisgyerek sírdogál!

FÉRFI KAR

Tipord el bajtárs!

NEGYEDIK NŐI HANG

Ez a ház fészek! Ez a ház templom! Ez a ház ispotály!

FÉRFI KAR

Tüzet rá bajtárs!

HÁROM NŐI HANG

Gondoljatok az édesanyátokra!

FÉRFI KAR

Emberek már nem vagyunk,
Lelkek immár nem vagyunk,
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Gyilkolunk, gyilkolunk!

EGY FÉRFIHANG

Elég a vérből! Éljen a forradalom!

FÉRFI FÉLKAR

Mi békességet akarunk!
Mi gyilkosokat gyilkolunk.
Mi jobb világot építünk:
Halál arra, ki nincs velünk!

MÁS FÉRFIHANG

Elég a vérből! Forradalom a forradalom ellen!

MÁSİK FÉRFI FÉLKAR

Mi meggyilkoljuk azokat,
Akik gyilkolják a gyilkosokat.
A mi világunk a jobb világ:
Halál arra, ki mást imád!

NŐI KAR

Irgalom!
Gondoljatok a gyerekekre!
Gondoljatok a lelketekre!

Gondoljatok az Úristenre!

EGÉSZ FÉRFIKAR

Nincsen ember, nincsen Isten!
Ölni, ölni, ez a minden!
Emberek már nem vagyunk,
Lelkek immár nem vagyunk,
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Káinok, gyilkolunk.

BOLDIZSÁR

Engem gyilkol minden gyilkos!
Mindenki gyilkosa én vagyok!
Átkozott vagyok, átkozott!

EGÉSZ KAR

(egyre növekvő, egészen a sikoltásig fokozódó erővel, aztán egyre halkabban, végül fojtott morajlással)

Átkozott! Átkozott! Átkozott! Átkozott! Átkozott!

Szünet.

EGY GYEREKHANG

(megsirallik)
Édesanyám, megfulladok!

EGY NŐI HANG

Nyissátok ki az ablakot!

NŐI KAR

Nyissátok ki az ablakot!

BOLDIZSÁR

(feláll, kiáltva) Akarok látni csillagot!
(felkapja a botot, mint aki indulni akar)

EGÉSZ KAR

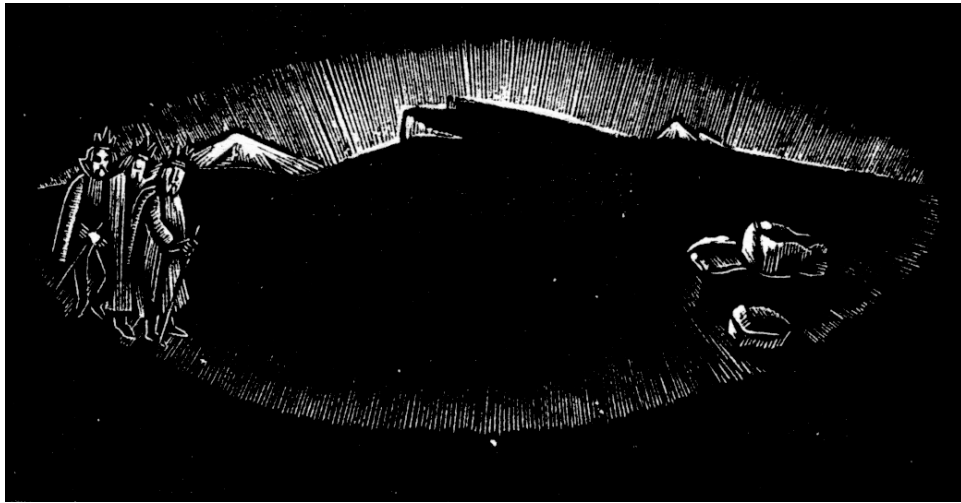
(mint a tengermorajlás)
Akarok látni csillagot!

A hegy legtetőjén halvány, reszkető csillagfény gyúl ki. GÁSPÁR, MENYHÉRT, BOLDIZSÁR – mindhárman megvilágítva – fölemelt bottal és kiterjesztett karral a csillag felé indulnak.

FÜGGÖNY

II. rész

Sivatag. A háttérben nagy hegy, jobbról és balról egy-egy csúccsal; a két csúcs közt fennsíkféle. Balról az előtérben három nagy kő. Halvány derengés. GÁSPÁR, MENYHÉRT, BOLDIZSÁR balról jönnek és leülnek a kövekre.

GÁSPÁR

Járok, járok és keresem az ösvényt,
És nem találom.
Talán nincsen is ösvény.

MENYHÉRT ÉS BOLDIZSÁR

Valahol van egy ösvény.

Szünet.

MENYHÉRT

Kopogtatok a dolgokon és kérdezem őket,
És nem felelnek.
Talán nincsen is mondanivalójuk,
És nem lakik bennük semmi!

GÁSPÁR és BOLDIZSÁR

Valami lakik a dolgok mélyén.
Valami mozog bennük.

Szünet.

BOLDIZSÁR

Nézem az eget, szemem a felhők közt bolyong.
Mindenütt felhő.
Talán nincsen is ég,

Talán a felhőkön túl is semmi van.

GÁSPÁR és MENYHÉRT

Valami dereng a felhők mögött. Valami mozgatja a felhőt.

Szünet.

GÁSPÁR

Szemeim szárazak, mint a kiaszott kút.
Az arcom ráncos, mint a sivatag földje.
Könnyeim sós patakja meghalt.
Mi itta fel? Ki látta meg?

MENYHÉRT és BOLDIZSÁR

A patakok valahova folynak.
A könnyek valahova folynak.

MENYHÉRT

Lábamat homok és kő és tüske hasogatta,
Testemet kimarta verejték,
Csontomat megtörte zuhanó szikla.
Mért menni, menni, lihegni?

GÁSPÁR és BOLDIZSÁR

A kart valami emeli.
A lábat valami vonja.

BOLDIZSÁR

Milliószor verte ki átok tajtékja számát,
Milliószor virágzott ajakam imát.
Elült az átok, elhalt az ima:
Gazdátlan az ember, hallatlan a szó,
Nincsen figyelő fül a mindenségben.

GÁSPÁR és MENYHÉRT

Az átok, mint a fekete füst, eloszlik a színtelen égen.
Az ima, mint a nyíl, valahova száll.
Valahol feszül egy kéz, megfojtani az átkot.
Valahol vár egy kéz megsimogatni az imát.
Egy ígéret reszket a mindenségben,
Egy hegy fölött a csillag.

Szünet.

Fölállnak. A jobboldali hegycsúcs felett halvány fény reszket. A HÁROM KIRÁLY fölfelé indul. A fény egyre nő és fényesedik. Mire a HÁROM KIRÁLY felér a baloldali (homályos) csúcsra, szemben a jobboldali csúcs egészen megvilágosodik: rajta óriási BÁLVÁNY, ennek tátott szájából özönlik elő a fény. A Bálvány körül jobbra és balra HÁROM BÁL-PAP. Az elsőn fantasztikus, keleties papi disz. A másodikon aranytól csillogó ruha, oldalán nagy, aranyos

tarisznya. A harmadik páncélban, fényes nagy karddal. Mellettük két oldalt a BÁL-PAPOK KARA. A két hegycsúcs közt teljes homályban, félkörben, egybemosódó TÖMEG.

I. BÁL-PAP

Imádjátok a Soknevűt!

II. és III. BÁL-PAP

Akit szolgálnak mindenek,
Emberek, papok és istenek,
Mert isteneknél istenebb:

I. BÁL-PAP

A titkos istent!

II. BÁL-PAP

A kövér istent!

III. BÁL-PAP

A kemény istent!

BÁL-PAPOK KARA

A titkos istent, a kövér istent, a kemény istent!

I. BÁL-PAP

Övé a jelen!

II. BÁL-PAP

Övé a múlt!

III. BÁL-PAP

Övé a jövő!

BÁL-PAPOK KARA

Imádandó és szolgálendő és retteendő!

I. BÁL-PAP

Mindeneknek...

II. BÁL-PAP

És mindöröktől...

III. BÁL-PAP

És mindörökké elegendő!

BÁL-PAPOK KARA

Imádandó és szolgálendő és retteendő!

I. BÁL-PAP

Ö a Bál!

Övé az élet és övé a halál!

Jaj annak, aki orcája előtt talpain áll!

És százszor jaj annak, aki száz nevéből
Egyetlen egyet is feledni talál!

EGÉSZ KAR

Ó Bál,
Te, ki búbájjal kötözöd boldoggá szemünket,
És pálcáddal kormányzod ritmusra kezünket,
És bendőnknek bőséggel bugyborékkoltatsz vályut:
Nyisd meg füledet
És engedd, hogy áhítattal elszámoljuk
Bübájos száz nevedet!
Mert te vagy a Bál is,
De minden nevednek más búbája van:
Te Moloch és Mammon és Vér és Arany
És Priapus és Kapitális!
Minden neveden új imádság illet:
Más a Selymet, a Futballt, a Filmet!
Uj-új éneket hozsannázunk hozzád,
Ó Kard, ó Masina, ó Villamosság,
Ó Párt, ó Állam, ó Tömeg, ó Császár!
Kelj föl, kelj föl, ne tétovázzál,
Lépj a nyakunkra és szídd el a vérünk,
Hiszen azért élünk,
Csak benned, csak benned élet és halál!
Igyál föl minket, ó száznevű Bál!

I. BÁL-PAP

Imádjátok, mert ő a Bál,
És jaj annak, aki talpon áll!

II. BÁL-PAP

Nem leli kedvét, ki szemébe néz,
És hathatós imát találni nehéz.

III. BÁL-PAP

A dallam kell, a szó kevés!
A szó kevély, a gondolat merész:
A ritmus kell, és a görnyedés!

I. II. III. BÁL-PAP

A ritmus, a ritmus: a föld porában,
A dallam omló áramában,
A közösség oldó mámorában:
A gondolattalan átadás!

BÁL-PAPOK KARA

Leborulás! Leborulás!

EGÉSZ KAR

Hát hívjuk, hívjuk az áhitatot!
Kézzel fojtsuk meg a gondolatot:
Így oltsuk el, oltsuk a kárhozatot,
És hordjuk, hordjuk az áldozatot:
Ami szép és drága az ég alatt,
Bort és búzát és olajat,
Vért, húst, bárányt és gyereket,
Azt is, aki meg sem született,
Azt is, aki volna, de fel nem nőhet,
Gyenge lányokat, elapadt nőket,
Gyönyörűt és keserűt, álmot és átkot,
Inat és izmot és izzadságot,
Vért, vért, vért!
A kövér és kemény istenért!
Semmi sem ár a kegyelemért,
Hogy megszabadít az ős-gonosztól:
Hogy kiirtja belőled olajostól
A kárhozottak vérjelét:
Az öntudat izzó mécsbelét.

I. BÁL-PAP

S ha leborúltatok arca elé,
Amint a törvény rendelé,

II. BÁL-PAP

Ha a mécs már elaludt végkép bennetek,
Ha minden külön elfeledtetek,
Ha már eleggyé, eggyé lettetek:

III. BÁL-PAP

Legyetek immár boldogok!

I. II. III. BÁL-PAP

Legyetek immár boldogok!

BÁL-PAPOK KARA

Ne legyen többé gondotok:
Bízzátok ránk a dolgotok!
Mi mindig, mindig itt leszünk,
Érettetek, helyettetek,
Mi gondolunk és érezünk.
Mi fölállítjuk a tételeket
És elétek rágjuk az ételeket
És megorvosoljuk a mételyeket.
Mi megédesítjük a szátokat
És Bálhoz visszük az imátokat,
Mi elvagdaljuk a mérteket,
Leszünk a kardotok, vértetek,
Leszünk mindenkor mindenetek,
Isten helyett istenetek:
Boldogok, boldogok így legyetek.

EGÉSZ KAR

Milyen jó! Milyen jó!
Mi boldog, boldog millió!
A Bál kegyelme lám csorog:
Itt vannak ők, a jámborok,
A pásztorok, a doktorok,
Direktorok, diktátorok!
A tenyerüket is aláuk teríték,
Érettünk eszi őket a veríték,
Övék a főzés, mienk a teríték!
Ó százszor, ezerszer jó nekünk,
Hogy árnyékukban élhetünk,
Bántatlanul tenyészhetünk,
Siratatlanul enyészhetünk,
Eszmétlenül emészthetünk,
Munkálkodhatunk repedésig,
Káromkodhatunk rekedésig,
Egymás közt biztonságban garázdálkodhatunk,
Fojtogathatjuk egymást, paráználkodhatunk,
Mienk a tánc, mienk a jazz,
A kártya, a kocka, a mámor, a szesz,
A kokain, a parlament,
A spiritizmus, – minden a mienk,
És mink a Bálé:
Ó báli boldog Internacionálé!

I. BÁL-PAP

Ó titkos isten!

II. BÁL-PAP

Ó kövér isten!

III. BÁL-PAP

Ó kemény isten!

BÁL-PAPOK KARA

Ó imádandó, ó szolgálándó, ó rettegendő!

I. BÁL-PAP

Mindeneknek ...

II. BÁL-PAP

Mindöröktől...

III. BÁL-PAP

És mindörökké elegendő!

BÁL-PAPOK KARA

Ó imádandó, ó szolgálándó, ó rettegendő!

EGÉSZ KAR

Te légy minékünk jelen és jövőendő!

Szünet.

EGY FÉRFIHANG

(nagy távolból)

Hull a verejtékem. Marja a testemet! Nem akarom!

EGY NŐI HANG

(ugyanúgy)

Hull a könnyem. Sós és keserű! Nem akarom!

FÉRFI és NŐI HANG

Nem akarom! Nem akarom!

FÉRFI és NŐI KAR

(nagy távolból)

Átkozottak vagyunk!

FÉRFIKAR

(nagy távolból)

Hordjuk a jármot. Minek?

Húzd, húzd!

Épül a gúla. Kinek?

Csattog az ostor, haragszik az úr!

Ha állat lettél, meglapulj! Jaj!

ERŐSEBB FÉRFIKAR

(nagy távolból)

Rajta, rajta, rajta, rajta,

Emberek már nem vagyunk,

Lelkek immár nem vagyunk,

Rajta, rajta, rajta, rajta,
Káinok, gyilkolunk!

A HÁROM KIRÁLY hegycsúcsa megvilágosodik

GÁSPÁR

(előlép, kiáltva)
Testvérek, mondjátok nemet!
Nem, nem adom az éneket!
Nem, nem adom a gondolatot,
Amit bennem az Isten bontogatott!
Én megtagadlak, ó szörnyeteg,
Nem görnyedek, nem görnyedek!
A szabadságot nem engedem!
Jöjj, szabadító Istenem!

BOLDIZSÁR

(előlép) Én megvetem ezt az áhitatot,
Melyen által az átok átrivalog.
Halljátok? – Az ősi jajok!
A milliók mártír melle sajog!
A vér, a verejték egyre csorog!
Ellened mondok falánk Moloch!
Mást akarok, mást akarok!

MENYHÉRT

(előlép) Ó bárgyú Bálvány, én rád ismerek,
Hisz én voltam teremő mestered.
Egy játékos pillanat műve te,
Egy furcsa szeszélyem ötlete!
Tudod, miből alkottalak?
Abból, ami bennem rossz salak:
Bűnből, szeszélyből, szenvedély sarából,
Forrongó énem alja anyagából.
Én undok részem, én imádjalak?
Ki már magamból kiutáltalak!
Én elrúglak, förtelmes sáralak!
Én fényt akarok, csillagot.
Testvérek, kezet nyújtsatok!

A HÁROM KIRÁLY

Akarunk látni csillagot!
Akarunk látni csillagot!

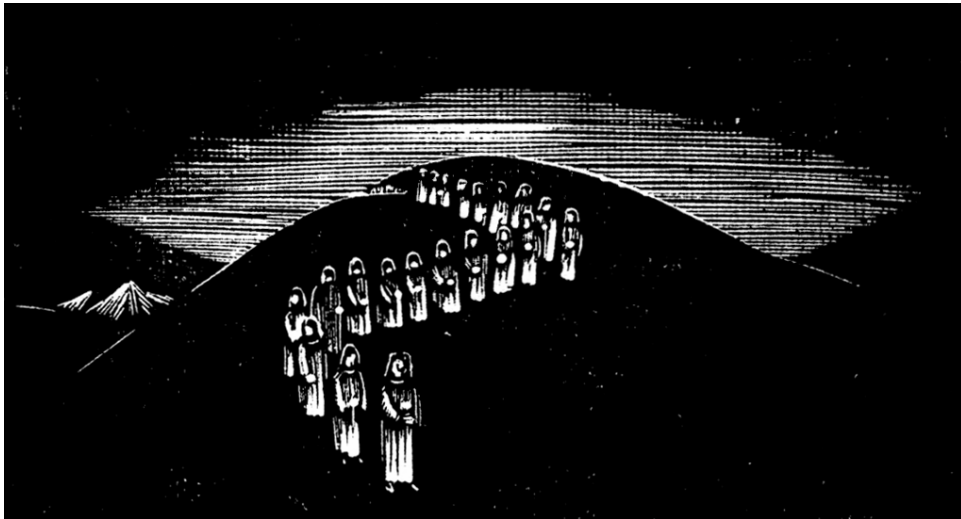
EGÉSZ KAR

(elnyujtottan, fájdalmasan, sóhajtásszerűen)
Akarunk látni csillagot!

A hegy tetején messze a Bálvány fölött kigyullad a reszkető fényű csillag. A HÁROM KIRÁLY kézenfogva feléje indul.

FÜGGÖNY

III. rész

Szabad tér a hegy legteteteje alatt, a szín jobb és bal szélén lépcsőszerű emelkedéssel.

A HÁROM KIRÁLY kézenfogva megjelenik a szín szélén. Mikor belépnek, fönn, a csúcs alatt feltűnik a csillag, amely lassan közeledik, aztán megsokszorozódik: nemsokára ki lehet venni, hogy a csillagok a közeledő Sibyllák mécsesei. A SIBYLLÁK kezükben méccsel, lassú léptekkel bevonulnak és úgy helyezkednek el, hogy balról a szín külső és szélső sarkától befelé és felfelé haladó két sort alkotnak. Fenn középen a HÁROM KIRÁLY.

SIBYLLÁK KARA

Imádunk téged, ismeretlen Isten,
Imádunk téged, titokzatos Úr,
Akinek neve homlokunkra írva,
Akinek nevét a vajúdó verejtéke sírja,
Akinek neve kísér a záruló sírba,
Láthatatlanúl, olthatatlanúl,
Kimondhatatlanúl.
Imádunk téged, ismeretlen Isten,
Imádunk téged, titokzatos Úr!

I. SIBYLLA

Illatban, harmatban, csillagdalos éjjelen:
Tavasszal bimbó boldogan így terem.

SIBYLLÁK KARA

Csupa illat! Csupa illat!

I. SIBYLLA

Nyögés, sikoly, verejték, vér és gyötrelem;
Az emberfia így terem.

SIBYLLÁK KARA

Csupa sírás! Csupa sírás!

I. SIBYLLA

És mégis öröm! És mégis öröm!
Ember született a világra!

SIBYLLÁK KARA

Ember született a világra!

I. SIBYLLA

Ki mondja meg, mi várja?
Boldog lesz-e, vagy boldogtalan?

SIBYLLÁK KARA

A végzet, a végzet írva van.

I. SIBYLLA

Áldás lesz-e, vagy átok?
Poklot hoz-e, vagy mennyországot?
Kérdeni, kutatni hasztalan.

SIBYLLÁK KARA

Sirassátok, sirassátok:
A végzet, a végzet írva van.

I. SIBYLLA

A végzet írva, a végzet örök,
Nem ismeri más, csak aki fenn dörög,
És írja az írást, olvashatatlanul.

SIBYLLÁK KARA

Imádunk téged, ismeretlen Isten.
Végzet írója, érthetetlen Úr!

II. SIBYLLA

Szöcsketáncos hajnali réten, harmatmámoros éjjelen:
Így kezdődik a szerelem.

SIBYLLÁK KARA

Csupa illat! Csupa illat!

II. SIBYLLA

Cukros vér és beteg holdfény, förtelem és gyötrelem:
Ezzé lesz a szerelem.

SIBYLLÁK KARA

Csupa sírás! Csupa sírás!

II. SIBYLLA

Mégis gyönyörű! Mégis gyönyörű!
Kéz kézbe sóvárog örökre!

SIBYLLÁK KARA

Kéz kézbe sóvárog örökre!

II. SIBYLLA

Hol a kéz, amely egybe kötözzé?
A kéz, a kéz, a mennyei kéz?

SIBYLLÁK KARA

A kettő csonka, az egy az egész!

I. SIBYLLA

Az egy az áldás, a kettő az átok!
Ki látta, ki látta a boldogságot?
Magánál többre ki merész?

SIBYLLÁK KARA

Találgassátok, imádkozzátok:
A kettő csonka, az egy az egész.

II. SIBYLLA

Hiába feszülnek a földi karok:
Csak egy az egység: aki fenn mosolyog,
Örök-egybe a kettő csak benne borúl.

SIBYLLÁK KARA

Imádunk téged, ismeretlen Isten,
Olthatatlan egység, foghatatlan Úr!

III. SIBYLLA

Isten az ember! Az ész meg a kéz
Olympra veri a várat.
De pattan az ér, de freccsen a vér:
És tetem az ember, és dög az ember,
Akár az esztelen állat.

SIBYLLÁK KARA

Az ítélet fejünkre írva áll,
A tagló fejünknek mérve már.
A máglya rakva, az urna vár:
Halál, halál, halál!

III. SIBYLLA

Minden édes vége rút,
Minden ösvény egybe fut,
Minden lábnak egy az út:

SIBYLLÁK KARA

A sír, a sír, a sír.

III. SIBYLLA

Minden érzés ebbe fagy,

Ebbe dermed istenagy,
Mind a szent és mind a nagy:

SIBYLLÁK KARA

A sár, a sár, a sár.

III. SIBYLLA

De aztán!
A test el-asztán!
Mi jön aztán, mi jön aztán?
Félek, félek, félek, –
Mégis, borzongva remélek:
A lélek, a lélek, a lélek!
Mi jön aztán? Mi jön aztán?

SIBYLLÁK KARA

A Semmi! A Semmi! A Semmi!

III. SIBYLLA

Nem, nem, nem! A szívem mondja:
Vagyok valaki gondja!
A rontást egy rontó rontja!
Aki alkot, tudja mért!
Aki széttör, tudja mért!
A testem mondja: a lelke mért!
A lelke mondja:
Vagyok valaki gondja,
A vég a kezdet pontja.
A minden mondja:
Múlás, születés szakadatlanul.

SIBYLLÁK KARA

Imádunk téged ismeretlen Isten.
Kezdeten, végen egyetlen Úr.

GÁSPÁR

Ó ismeretlen ismerős!
Halálon, végzetten, erős,
Akiben szép a szerelem!

MENYHÉRT

Akit áhít az értelem!

BOLDIZSÁR

Kiben talán ölelhetem
A testvér-szíveket.

HÁROM KIRÁLY

Hol, merre van? Vezessetek!

SIBYLLÁK mutató ujjukat ajkukra teszik és lassan felfelé fordítják az arcukat. Fenn, a szín szélén újra fény jelenik meg.

GÁSPÁR

A lelkem mondja:
Vagyok valaki gondja.

MENYHÉRT

Egy ígéret reszket a mindenség felett.

BOLDIZSÁR

Egy szó, egy szó közeleg.

A csillag közeledik, nő és sokasodik: a bevonuló próféták fáklyái. A PRÓFÉTÁK KARA bevonul, kezükben fáklya, és úgy áll fel a szín jobb oldalán, mint balról a Sibyllák.

PRÓFÉTÁK KARA

Dicsérjétek az Urat minden népek,
Minden nemzetek dicsérjétek!
Mert erős mi fölöttünk az ő irgalmassága,
Örökkévaló az ő igazsága.

I. PRÓFÉTA

Ezeket mondja a seregek Ura:
Még egy kevés idő leszen,
És én az eget és a földet,
A tengert és a szárazat
Megrengetem.
És megindítok minden népeket,
És eljő,
Akit óhajtanak minden nemzetek.

II. PRÓFÉTA

Kelj fel ó Jeruzsálem,
És öltözködjél fényességbe már,
Mert im a földön sötétség borul,
A népeken homály,
De te fölötted föltámad az Úr.
És ime minden népek
Világosságod melegében járnak,
És a királyok elzarándokolnak
A fényhez, mely belőled támad.

I. PRÓFÉTA

Hallom a Kiáltót a sivatagban!

II. PRÓFÉTA

Készítsétek az Isten útjait!

I. és II. PRÓFÉTA

Tegyétek a pusztán egyenesekké
A mi Urunk ösvényeit!

PRÓFÉTÁK KARA

Minden völgy betöltessék,
És alázkodjanak meg a halmok és hegyek,
A darabosok legyenek simákká
És a göröngyösök egyenesek!

A HÁROM KIRÁLY

Imhol mi hárman, szomjasok
És éhesek!
Férfiak, mondjatok
Jelet, jelet!

PRÓFÉTÁK KARA

Gyermek születik nekünk,
Fiú adatik nekünk.
Az ő neve Csodálatos,
Az ő neve Tanácsadó,
Az ő neve Isten, az ő neve Hős,
És Békesség fejedelme.

GÁSPÁR

Az ő neve Csodálatos!
Hol vagy, hol vagy Csodálatos,
Én szívemnek kíváncsú?

MENYHÉRT

Az ő neve Tanácsadó!
Téged kereslek Tanácsadó,
„Háthá”-t, „talán”-t eloszlató!

BOLDIZSÁR

Az ő neve Békesség Fejedelme!
Kívánlak, ó Békesség Fejedelme,
Hogy a megverték sóhaja betelne!

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Harmatozzatok egek a magasból,
Felhők, esőzzétek az Igazat!

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Hasadjon meg a föld,
És teremje meg a Szabadítót!

GÁSPÁR

(előre lép) Ó Békesség! Ó tiszta Szépség!
Szomjúhozom arcodnak fényességét!
Mutasd meg immár magadat nekem,

Hadd melegedjem édességeden!

Egyet lép fölfelé. Az I. PRÓFÉTA eléje lép és fölemeli a kezét.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

(halkan) Általverték kezemet, lábamat,
És megszámolták minden csontomat.
Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Elosztották ruhám maguk között.
Sorsot vetettek köntösöm fölött.
Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!

PRÓFÉTÁK-KARA

Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!

MENYHÉRT

(előre lép) Ó Napkelet! Napodra várok!
Felerőlködő vágyammal kiáltok:
Világosságot! Világosságot!

Egyet lép fölfelé. A II PRÓFÉTA eléje lép és fölemeli kezét.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

(halkan) A Világosság világoskodik a sötétségben.

II PRÓFÉTA-FÉLKAR

De a sötétség nem fogta fel őt.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Itt volt a világon
És a világ ő általa lett.

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

És nem ismerte őt meg a világ.

I. és II. PRÓFÉTA

A magáéba jött.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

És övéi nem fogadták be őt.

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

És övéi nem fogadták be őt.

PRÓFÉTÁK KARA

Nem fogadták be őt.

BOLDIZSÁR

(előre lép) Én bukott imámat hozom néked,
Tőled várom az üdvösséget:
Gyógyítsd meg az emberiséget!

Egyet lép fölfelé. Az I. és II. PRÓFÉTA fölemelt kézzel eléje lép.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

(halkan) Nincsen színe, épsége nincsen.
Nézzük, és ékes tekintete nincsen.

PRÓFÉTÁK KARA

Jaj, nem kívánjuk őt!

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

A megútáltat, a bélyegeset,
Az emberek közt legutolsót,
A fájdalomnak férfiát.

PRÓFÉTÁK KARA

Jaj, nem becsüljük őt!

I. PRÓFÉTA

Pedig bizonyhogy ő viselte
Betegségeinket.

II. PRÓFÉTA

Bizonyhogy ő hordozta vállán
Gyötrelmeinket.

I. PRÓFÉTA

Árfúratott sebekkel,

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Gonoszságainkért,

II. PRÓFÉTA

Megroncsoltatott teste

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Bűneinkért.

I. és II. PRÓFÉTA

Ítélet rajta

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Békességünkért.

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

És halálos kéksége gyógyulásunk.

PRÓFÉTÁK KARA

És halálos kéksége gyógyulásunk.

GÁSPÁR

Ó testvér Isten,
Aki meztelen vagy és szegény,
Aki szenvedni tudsz, mint szenvedek én,
Tied vagyok én, tied vagyok én!

MENYHÉRT

Ó meg nem értett Értelm,
Akinek bélyegét viselem,
Ó Szűrőnköző Világosság,
Sietek hozzád, sietek hozzád!

BOLDIZSÁR

Ó megroncsoltatott Isten,
Aki nyakadba veszed, ami járom,
És melledre vonod a lándzsa-hegyet,
Nézd, mindnyájukat elhozom neked
És a te átvert szívednek ajánlom.

I. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Harmatozzatok egek a magasból,
Felhők, esőzzétek az Igazat!

II. PRÓFÉTA-FÉLKAR

Hasadjon meg a föld,
És teremje meg a Szabadítót!

PRÓFÉTÁK KARA

Harmatozzatok egek a magasból,
Felhők esőzzétek az igazat!

A hegy tetején KÉT ANGYAL lesz láthatóvá, kezükben harsonával, amelyen jelet fújnak. Erre fejük fölött nagy csillag gyúl ki. A SIBYLLÁK mécsüket, a PRÓFÉTÁK fáklyájukat, a HÁROM KIRÁLY karját a csillag felé emeli és egy lépést tesznek feléje.

FÜGGÖNY

IV. Rész

Szín: mint a III. rész végén. A harsona szól. Lassan vonulnak be a PÁSZTOROK. Mikor a harsona elhallgat:

PÁSZTOROK KARA

Az angyal hívott, gyerünk!
Az Isten követe velünk.
Testvér, nyújtsd a kezed:
Gyerünk, a harsona vezet!
Ne nézzünk se jobbra se balra,
Csak ügyeljünk a mennyei dalra!
Csak előre, előre nézzünk:
Kutakodni nem a mi részünk:
Bennünket hívtak, gyerünk!
A Jóisten ballag velünk.

Az ének alatt minden oldalról EMBEREK kezdenek szállingózni, végül az egész színt megtölti a legkülönbözőbb ruhákba öltözött tömeg: férfiak, nők, gyermekek, urak, parasztok, parasztasszonyok, katonák, papok, apácák, stb.: az EMBERISÉG.

GÁSPÁR

Kik vagytok, emberek?

I. PÁSZTOR

Pásztorok. Keressük a Krisztust.

GÁSPÁR

Mért keresitek?

I. PÁSZTOR

Mert szeretjük.

II. PÁSZTOR

Viszünk neki tejet, vajat, gyenge bárányt.

III. PÁSZTOR

Szolgálni akarjuk.

MENYHÉRT

Tudjátok-e, hogyan kell szolgálni?

I. PÁSZTOR

Majd megmondja a Krisztus.

MENYHÉRT

És ha nem talál szólni?

I. PÁSZTOR

Akkor nyilván úgy lesz istenes.

II. PÁSZTOR

Megpróbáljuk eligazítani magunk.

III. PÁSZTOR

Majd csak megsegít a Krisztus.

BOLDIZSÁR

És ha gyengék lesztek?

Ha bántanak, vernek, nyomorítanak?

A HÁROM KIRÁLY

Ha összefog ellenetek a bűn, a butaság, az ördög?

I. PÁSZTOR

Majd csak nekivágunk!

II. PÁSZTOR

Majd csak megsegít a Krisztus!

III. PÁSZTOR

Majd valahogy kiverelkedjük a Krisztust!

I. II. III. PÁSZTOR

Kiverelkedjük a Krisztust!

PÁSZTOROK KARA

Kiverelkedjük, kiverelkedjük, kiverelkedjük a Krisztust!

A HÁROM KIRÁLY

(a csillag felé meghajolva)
Hála neked és áldás,
Elcsendesítő és keltő Kiáltás:
Eljött és eljövendő,
Bennünk beteljesülendő
Megváltás!

Az egész TÖMEG megindul hömpölyögve a csillag felé. A szín elsötétül. A KÉT ANGYAL a sötétben megfújja a harsonát. A két angyal közt a csillag helyén ÓRIÁSI KERESZT tűnik fel.

KÉT ANGYAL

Királyi zászló jár elől:
Keresztnek titka tündököl,
Melyen az élet halni szállt
És összetörte a halált.

EGY NŐI HANG

(a sötétben hullámozó tömegből)
Kereszt, üdvözlégy, egyetlen remény!

II. NŐI HANG

Kereszt, üdvözlégy, boldogságom!

III. NŐI HANG

Reménységem a másvilágon,
S az újra áldott föld színén!

IV. NŐI HANG

Te bűneimtől megmosogattál!

V. NŐI HANG

A szép örömek visszaadtál!

VI. NŐI HANG

Életemnek értelmet adtál!

VII. NŐI HANG

Mióta keresztet hordok,
Azóta értem
Az embert és a sorsot.
Azóta értem
A mások szenvedését.
Azóta érzem
(Azóta boldog)
Az embervolt egészét.

I. NŐI FÉLKAR

Ó Krisztus, Krisztus, hála neked,
Hogy megváltottad a könnyeket!

Hogy az öröm áldott lehet,
És aki sír, kétszerte boldog.

II. NŐI FÉLKAR

Hogy a jajok átkát eloltod,
Ám engeded égni a csipkebokrot,
Melyből az Isten integet.

EGÉSZ NŐI KAR

Hogy keresztútján életünknek
Keresztet boldog titka kísér.
Fogadd el hálás könnyeinket
Az emberítő szenvedésért!

KÉT ANGYAL

Királyi zászló jár elől:
Keresztnek titka tündököl.

EGY FÉRFIHANG

(a sötétből) Hála neked, Mozdulat,
Ki megrengetted a lomha földet,
Hogy minden járom meghasadt.
És hála azért is, hogy el nem törted
A pálcát és a rabvasat.
Hogy szét nem szaggatol helyettem
Szemellenzőt és kötelet:
Magam részét ha kiverekedtem,
Férfi belőlem úgy lehet.

II. FÉRFIHANG

Hála neked,
Hogy nem adsz semmit ölembe készen,
Hogy nincsen semmi ingyenem.
Hogy a kutatás királyi részem,
S amit a körmömmel kívájok
A kőből, az lesz édes mindenem.

III. FÉRFIHANG

Hogy túljutottam az emberészen,
Tudatlanság és tudomány
Izzadta minden babonán.

IV. FÉRFIHANG

Hogy végzettől és emberektől
Maghalt bennem a félelem.

V. FÉRFIHANG

Hogy a halált nem ismerem.

VI. FÉRFIHANG

Hogy hazám lett a végtelen.

VII. FÉRFIHANG

Hogy ajkamon izzó igéddel
Fellobbantottad tüzedet,
És vagyok eleven bizonyágtétel,
Az igazságról üzenet.

I. FÉRFI FÉLKAR

Hogy birkózhatom izzadsággal,
Az arkangyallal, az igazsággal.

II. FÉRFI FÉLKAR

Hogy megtisztelted az emberészt:
Hogy megmutattad egyszer arcod,
De átadod nekünk az emberi harcot
S a szent tövist, a tévedést.

EGÉSZ FÉLKAR

Hogy rám osztottál, Munkatárs,
Világi vetést, aratást.
Hogy ide bíztad öklömre, agyamra,
Képedre munkáló magamra
A sorsintéző akarást.

SIBYLLÁK KARA

És mégis, mégis:
Él, él az ég is!

PRÓFÉTÁK KARA

Virraszt a váltság csillaga,
Nincsen az ember egymaga!

A HÁROM KIRÁLY

Hull, hull szívünkre szüntelen
Erő, erő!
Hív, húz, hajt szüntelen,
Elő, elő!
Bátorít, boldogít, mámorít, szárnyasít,
Felülről, belülről, sugalom, szerelem:

SIBYLLÁK KARA

Istenből:

PRÓFÉTÁK KARA

Krisztusból:

A HÁROM KIRÁLY

Lélekből:

SIBYLLÁK KARA

Kegyelem!

PRÓFÉTÁK KARA

Kegyelem!

A HÁROM KIRÁLY

Kegyelem!

KÉT ANGYAL

Királyi zászló jár elől:
Keresztnek titka tündököl.

I. FÉRFI ÉS NŐI FÉLKAR

Vegyük nyakunkba az igát,
Húzd, húzd!
Hogy különb legyen a világ!
Húzd, húzd!
Tudom kiért!
Testvéreim, testvérkezet!
Az óra, az óra elérkezett!
Húzd, húzd!
Már van miért, már van kiért:
Az emberért, az Istenért!
A megkeresztelt Mindenért!
Már érdemes:
Az izzadság, a vér nemes,
Az istennapszám énekes,
Az istennapszám munka, áldás:
Kezünk munkáján születik meg
Magunknak és testvéreinknek
Másod megváltás!

II. FÉRFI ÉS NŐI FÉLKAR

Hiszek!
Tudom, hogy kinek, és tudom, hogy miért!
Hiszek,
És életemet adom e hitért.
Hiszek,
És az én hitem ad nekem erőt.
Hiszek, és hitemmel
Világoskodom a világ előtt.
Hiszek, és hitem alkotás
És szeretet,
Követ hasít és alapot ás
És megépíti az épületet.

FÉRFI ÉS NŐI KAR

Rajta, rajta, rajta, rajta,
Kezet a kézbe, katonák!
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Árkon át, és bokron át,
Bűnökön át és bolondokon át!
Menni kell és tenni kell,

Irtani kell és menteni kell,
Mert homlokunkon izzik a Jel!
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Egy a jelünk, a Megfeszített,
És egy az igénk: szeretet, szeretet!
Gyűlölni csak egyet: a gyűlöletet!
Akarni csak egyet: a jobbat, a szebbet,
Különb világot, emberebbet,
Istenesebbet!
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Nem szabad nézni se jobbra, se balra,
Senki nyája, senki rendje nem vagyunk:
Isten nyája, Isten rendje: az vagyunk,
Isten élő regementje: az vagyunk!
Rajta, rajta, rajta, rajta,
Alkotók, alkotunk!

I. ANGYAL

(egyet fúj a harsonán) Ma lőn,
Hogy megszületett a békesség!

II. ANGYAL

(egyet fúj a harsonán) Ma lőn,
Hogy mind a világon mézzel csordul az ég!

A HÁROM BÖLCS

Ma lőn,
Hogy felragyogott nekünk a napja
Új megváltásnak,
Régi szabadulásnak,
Örökös boldogulásnak!

I. FÉRFI ÉS NŐI FÉLKAR

Ma lőn,
Hogy mind a világon mézzel csordul az ég!

SIBYLLÁK KARA

Dicsőség Istennek!

PRÓFÉTÁK KARA

Békesség embernek!

II. FÉRFI ÉS NŐI FÉLKAR

Ma lőn,
Hogy megszületett a békesség!

MIND

Ma lőn,
Hogy mind a világon mézzel csordul az ég!

FÜGGÖNY